

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2025

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Schadevergoedingsrecht	4
Omgevingsrecht	5
Omgevingswet	5
Wabo	8
Natuurbescherming	10
Ziekte en arbeidsongeschiktheid	13
Volksverzekeringen	14
Sociale zekerheid overig	14
Bestuursrecht overig	16
AVG	16
Bibob	18
Open overheid	18
Verkeer	19
Vreemdelingenrecht	20
Asiel	20
Richtlijnen en verordeningen	20

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2025, 627

MK ABRS, 18-06-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:2730](#)

minister van Financiën.

Awb 1:3 lid 1

Algemene verordening gegevensbescherming (AVG)

BESLUIT. AVG. Mededeling dat appellant niet in aanmerking komt voor een financiële vergoeding wegens een onrechtmatige registratie in de Fraude Signalerings Voorziening (hierna: FSV). I.c. wordt geoordeeld dat een beslissing die op basis van het tegemoetkomingsbeleid wegens immateriële schade is genomen en beoogt een financiële aanspraak toe te kennen of te onthouden aan personen die in de FSV stonden geregistreerd, een besluit is in de zin van artikel 1:3, eerste lid, van de Awb. Dit betekent dat de brief waarin de minister heeft vastgesteld dat [appellant] niet in aanmerking komt voor deze financiële tegemoetkoming, een besluit is.

Zie ook de uitspraak van dezelfde datum inzake nr. [ECLI:NL:RVS:2025:2720](#) en de samenvatting daarvan onder het kopje "AVG".

Bij deze uitspraken is een [persbericht](#) ("Twee uitspraken over gevolgen registratie in Fraude Signalerings Voorziening van de Belastingdienst") uitgebracht.

JnB 2025, 628

MK Hoge Raad (civiele kamer), 13-06-2025, [ECLI:NL:HR:2025:902](#)

Tijdelijke wet COVID-19

EVRM 6

HYBRIDE ZITTING. Beschermingsbewind en mentorschap. Deelname door deel belanghebbenden, waaronder degene op wie verzochte maatregelen betrekking hebben, via videoverbinding. I.c. faalt de rechtsklacht van het onderdeel, nu deze berust op de rechtsopvatting dat een verzoek van een partij om via een videoverbinding aan een mondelinge behandeling te mogen deelnemen, na het vervallen van art. 2 Tijdelijke wet COVID-19 slechts kan worden gehonoreerd als alle partijen daarmee instemmen. Deze rechtsopvatting is onjuist. De minister voor Rechtsbescherming heeft bij diverse gelegenheden aangekondigd dat wordt gewerkt aan een structurele regeling voor de inzet van videoconferentie in het civiele recht en het bestuursrecht. Daarbij heeft de minister opgemerkt dat ook zonder wettelijke regeling met instemming van procespartijen gebruik kan worden gemaakt van videoconferentie. Mede gelet op hetgeen in 3.2.3 is overwogen, kan daaruit niet worden afgeleid dat in het hier aan de orde zijnde geval, waarin een partij verzoekt om via een videoverbinding aan de mondelinge behandeling te mogen deelnemen, dit in de optiek van de minister alleen mogelijk is als alle partijen daarmee instemmen. Ook uit art. 6 EVRM volgt niet dat deelname van een partij aan een zitting via een videoverbinding slechts mogelijk is indien alle partijen daarmee instemmen. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat die wijze van deelnemen onder art. 6 EVRM geoorloofd is indien dat een legitiem doel dient en op zodanige wijze wordt georganiseerd dat het recht op een eerlijk proces is gewaarborgd. Het voorgaande neemt niet weg dat een mondelinge

behandeling waarbij alle partijen fysiek aanwezig zijn steeds de voorkeur verdient en daarom uitgangspunt moet zijn.

JnB 2025, 629

CRvB, 12-06-2025, [ECLI:NL:CRVB:2025:881](#)

college van bestuur van de Universiteit Utrecht.

Awb 8:75 lid 1

MISBRUIK VAN RECHT. HERZIENINGSVERZOEK. I.c. betreft het voorliggende verzoek het zesde verzoek om herziening van een uitspraak van de Raad van 4 april 2013, nadat vijf eerdere verzoeken zijn afgewezen. In een uitspraak van de Raad van 5 augustus 2021 is overwogen dat het indienen van een vijfde verzoek om herziening in een geval als dit grenst aan kennelijk onredelijk gebruik van procesrecht als bedoeld in artikel 8:75, eerste lid, van de Awb. De Raad heeft verzoeker daarbij geadviseerd om een zesde herzieningsverzoek achterwege te laten. Desondanks heeft verzoeker toch een nieuw verzoek ingediend. Dat verzoek is gebaseerd op aan verzoeker gerichte stukken van respectievelijk 1987 en 2015 die al veel eerder ingebracht hadden kunnen worden en op argumenten die al in eerdere procedures aan de orde zijn gesteld en beoordeeld. Daar komt bij dat verzoeker inmiddels tientallen andere procedures heeft gevoerd die allemaal op enigerlei wijze zijn gerelateerd aan het opheffingsbesluit van 2008 en het ontslagbesluit van 2010. Verzoeker heeft de bevoegdheid om een (nieuw) herzieningsverzoek in te dienen zodanig evident aangewend zonder redelijk doel of voor een ander doel dan waarvoor die bevoegdheid is gegeven, dat het aanwenden van die bevoegdheid blijkt geeft van kwade trouw. Hij heeft hiermee misbruik gemaakt van zijn bevoegdheid om een herzieningsverzoek in te dienen.

[Naar inhoudsopgave](#)

Schadevergoedingsrecht

JnB 2025, 630

ABRS, 18-06-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:2712](#)

burgemeester van Breda.

Awb 8:88

SCHADEVERGOEDING. VERZOEKSCHRIFTPROCEDURE. Oplegging gebiedsverbod. Tot dat gebied behoorde een wijk, waar [appellant] als jongerenwerker werkzaam was.

INKOMENSSCHADE. I.c. heeft de rechtbank het verzoek om vergoeding van inkomensschade terecht afgewezen. [Appellant] heeft niet aannemelijk gemaakt dat de ziekmelding het gevolg is van het gebiedsverbod. Weliswaar kan de gestelde schade het gevolg zijn van twee samenwerkende factoren (verwijzing arrest Hoge Raad, 24-12-1999,

[ECLI:NL:HR:1999:AA4004](#)), maar de enkele stelling dat het gebiedsverbod heeft bijgedragen aan de ziekmelding, die meer dan een maand later plaatsvond, is in het licht van wat hiervoor is overwogen niet voldoende. Omdat [appellant] er niet in is geslaagd het causaal verband aan te tonen, heeft hij geen recht op schadevergoeding. Niet gebleken is dat bijzondere omstandigheden aanleiding geven om van dit uitgangspunt af te wijken.

IMMATERIELE SCHADE. Geoordeeld wordt dat [appellant] onvoldoende heeft onderbouwd waarom de rechtbank de hoogte van de vergoeding voor immateriële schade als gevolg van het ten onrechte opgelegde gebiedsverbod naar billijkheid onjuist heeft vastgesteld. [appellant] heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij meer immateriële schade heeft geleden.

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Omgevingswet

JnB 2025, 631

Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 12-06-2025, [ECLI:NL:RBZWB:2025:3708](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Tilburg, het college.

Omgevingswet (Ow) 2.3, 5.1 lid 1 aanhef en onder a, 5.10 lid 1 aanhef en onder a, 16.55 lid 7

Omgevingsbesluit (Ob) 4.6 lid 1 aanhef en onder a,

Besluit kwaliteit leefomgeving (Bkl) 8.0a lid 2, 8.0b lid 1

OMGEVINGSWET. OMGEVINGSVERGUNNING. BOPA. HANDHAVING. Omgevingsvergunning ter legalisatie van voetpad naast woning. Afwijzing handhavingsverzoek. Voetpad ligt in Natuurnetwerk Noord-Brabant (NNB). BEVOEGD GEZAG. Onder de Ow is de hoofdregel dat het college bevoegd is om te beslissen op een aanvraag van een omgevingsvergunning. GS kunnen bevoegd zijn als sprake is van provinciaal belang. Uit de parlementaire geschiedenis volgt dat het begrip ‘provinciaal belang’ bewust niet nader is ingevuld in de Ow, maar dat het aan het bestuursorgaan is om dit belang te motiveren waarbij artikel 2.3 van de Ow in acht moet worden genomen. Of sprake is van een provinciaal belang is een afweging die ligt bij het bestuursorgaan. De rechtbank dient daarom te beoordelen of het college in redelijkheid heeft kunnen beslissen dat geen sprake is van provinciaal belang. I.c. wordt geoordeeld dat dit het geval is. BEOORDELINGSREGELS. ETFAL. VERPLICHTE PARTICIPATIE. Ongegrond beroep. [...] Is het college bevoegd om de BOPA te verlenen?

[...] 7.2. [...] Onder de Ow is de hoofdregel dat het college bevoegd is om te beslissen op een aanvraag van een omgevingsvergunning.⁶ GS kunnen bevoegd zijn als sprake is van provinciaal belang. Dit volgt uit artikel 5.10, eerste lid, aanhef en onder a, van de Ow. In dit artikel staat dat bij algemene maatregel van bestuur GS kunnen worden aangewezen als het bevoegde gezag om te beslissen op aanvragen voor omgevingsplanactiviteiten van provinciaal belang. In artikel 4.6, eerste lid, aanhef en onder a, van het Omgevingsbesluit (Ob) staat (opnieuw) dat GS beslissen op een aanvraag van een omgevingsplanactiviteit van provinciaal belang. Uit de parlementaire geschiedenis volgt dat het begrip ‘provinciaal belang’ bewust niet nader is ingevuld in de Ow, maar dat het aan het bestuursorgaan is om dit belang te motiveren waarbij artikel 2.3 van de Ow in acht moet worden genomen.⁷ Of een bepaald onderwerp of project als van provinciaal belang kan worden aangemerkt, is afhankelijk van de bestuurlijke context op een bepaald moment. In de toelichting bij het Ob staat dat dit betekent dat provinciaal belang naar tijd en plaats kan verschillen.⁸ Om deze reden geeft het Ob ook geen definitie van provinciaal belang en moet provinciaal belang bij voorkeur blijken uit op provinciaal niveau vastgestelde beleidsstukken en visies. Of sprake is van een provinciaal belang is dus een afweging die ligt bij het bestuursorgaan. De rechtbank dient daarom te beoordelen of het college in redelijkheid heeft kunnen beslissen dat geen sprake is van provinciaal belang. De rechtbank oordeelt dat dit het geval is. De rechtbank weegt mee dat het om een relatief klein pad gaat dat er ligt sinds 2008, aan de rand van het NNB en in de bufferzone. Daarnaast blijkt uit het advies van de ecoloog dat het behouden van het voetpad niet zorgt voor verstoring van de natuur omdat het voetpad ligt in de bufferzone aan de zijde van de wijk, het voetpad relatief smal is en alleen kan worden gebruikt door voetgangers en fietsers. Het college was dus conform de hoofdregel bevoegd om te beslissen op de aanvraag van de omgevingsvergunning. Heeft het college de juiste beoordelingsregels toegepast?

[...] 8.1. Zoals onder 5.3 is overwogen staan de beoordelingsregels voor een BOPA niet van provinciaal en nationaal belang in artikel 8.0a, tweede lid en artikel 8.0b van het Bkl. Op zitting heeft het college toegelicht dat wel aan artikel 5.33 van de Omgevingsverordening is getoetst en dat aan de voorwaarden wordt voldaan, maar dat dit ten onrechte niet in het bestreden besluit is opgenomen. In het verweerschrift heeft het college aanvullend gemotiveerd waarom wel is voldaan aan artikel 5.33 van de Omgevingsverordening. De rechtbank kan deze motivering volgen en oordeelt dat het college hiermee het motiveringsgebrek in het bestreden besluit heeft hersteld. Met toepassing van artikel 6:22 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) kan dit gebrek worden gepasseerd omdat aannemelijk is dat eiser hierdoor niet in zijn belang is geschaad. Uit het advies van de ecooloog blijkt immers ook al dat in deze fase is meegewogen en beoordeeld dat het pad in het NNB ligt. [...]

JnB 2025, 632

Rechtbank Den Haag, 04-06-2025, [ECLI:NL:RBDHA:2025:9830](#)

gemeenteraad van Den Haag.

Omgevingswet 22.4

Invoeringswet Omgevingswet 2.8, onder B

Erfgoedverordening Den Haag 2024

Monumentenverordening Den Haag 2019

OMGEVINGSWET. ERFGOEDVERORDENING. MONUMENTENVERORDENING.

OVERGANGSRECHT. Intrekking aanwijzing [stadsbuurt] als gemeentelijk beschermd stadsgezicht. Op 1 januari 2024 zijn de Omgevingswet en de onderliggende regelingen in werking getreden. Uit artikel 22.4 van de Omgevingswet in samenhang met artikel 2.8, onder B, van de Invoeringswet Omgevingswet en het Besluit tot vaststelling van het tijdstip van inwerkingtreding van onder meer de Invoeringswet Omgevingswet volgt dat een gemeentelijke erfgoedverordening van kracht blijft gedurende de overgangsfase van het omgevingsplan. Op 1 januari 2024 is tevens de Erfgoedverordening Den Haag 2024 in werking getreden. In het overgangsrecht in artikel 7:3, tweede lid, van deze verordening is bepaald dat de bepalingen van de Monumentenverordening Den Haag 2019 van toepassing blijven op bezwaar- en beroepsprocedures betreffende bezwaar- en beroepschriften die vóór de dag van inwerkingtreding van de Erfgoedverordening Den Haag 2024 zijn ingediend. Dat betekent dat de rechtbank het besluit beoordeelt aan de hand van de bepalingen van de Monumentenverordening Den Haag 2019 (de Monumentenverordening).

JnB 2025, 633

Voorzieningenrechter Rechtbank Den Haag, 03-06-2025, [ECLI:NL:RBDHA:2025:9928](#)

college van burgemeester en wethouders van Voorschoten, verweerder.

Omgevingswet 5.1 lid 1 aanhef en onder a en b

Invoeringswet Omgevingswet 4.23

Omgevingsplan 22.26, 22.27

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder a, c en f

Besluit omgevingsrecht (Bor) Bijlage II, 2 aanhef en onderdeel 12, 4a lid 1

OMGEVINGSWET. HANDHAVING. OVERGANGSRECHT. WABO. Last onder dwangsom hekwerk. I.c. wordt geoordeeld dat in dit geval de Omgevingswet van toepassing is. Reeds gelet op het aanzienlijke tijdsverloop sinds het moment waarop in 2017 een voornemen tot handhavend optreden is verstuurd, moet aangenomen worden dat het toen ingezette

handhavingstraject nadien is beëindigd. Aangenomen moet worden dat met het voornemen dat is verstuurd op 23 januari 2025 een nieuw handhavingstraject is gestart. **OVERTREDING. OMGEVINGSPLANACTIVITEIT. RIJKSMONUMENTENACTIVITEIT.** Uit de definitie van “omgevingsplanactiviteit” in de bijlage bij de Omgevingswet, gelezen in samenhang met artikel 22.26 van het omgevingsplan, volgt dat het plaatsen en in stand houden van het hekwerk een omgevingsplanactiviteit is. De uitzonderingen die zijn vastgelegd in artikel 22.27, aanhef en onder f, van het omgevingsplan en artikel 22.36, aanhef en onder b, van het omgevingsplan doen zich in dit geval niet voor, nu niet in geschil is dat het hekwerk is geplaatst in en bij een rijksmonument. Verweerder heeft daarnaast terecht aangenomen dat verzoeker ook artikel 5.1, aanhef en onder b, van de Omgevingswet heeft overtreden, omdat hij niet beschikt over een omgevingsvergunning voor een rijksmonumentenactiviteit. Gesteld noch gebleken is dat sprake is van een vergunningvrij geval als bedoeld in artikel 13.11 van het Besluit activiteiten leefomgeving.

JnB 2025, 634

Voorzieningenrechter Rechtbank Noord-Holland, 03-06-2025, [ECLI:NL:RBNHO:2025:6327](#)

het college van burgemeester en wethouders van de gemeente Zaanstad.

Omgevingswet 5.36

Besluit kwaliteit leefomgeving (Bkl) 5.129g, 8.0a lid 2, 8.0b lid 1 aanhef en onder a

Omgevingsbesluit (Ob) lid 1 aanhef en onder a

OMGEVINGSWET. OMGEVINGSVERGUNNING. BOPA. ETFAL. LADDER. Verlenen omgevingsvergunning bouwen tijdelijk kinderdagverblijf. Op grond van artikel 5.129g, gelezen in verbinding met artikel 8.0b, eerste lid, aanhef en onder a, van het Bkl, kan een beoordeling conform de zogenoemde ladder voor duurzame verstedelijking verplicht zijn bij een aanvraag om een omgevingsvergunning voor een buitenplanse omgevingsplanactiviteit. Dat is het geval bij een nieuwe stedelijke ontwikkeling die voldoende substantieel is. I.c. wordt geoordeeld dat een dergelijk geval hier niet aan de orde is. Als een plan voorziet in een terrein met een ruimtebeslag van meer dan 500 m² of in een gebouw met een bruto-vloeroppervlakte groter dan 500 m², dan dient deze ontwikkeling in beginsel als een voldoende substantiële stedelijke ontwikkeling te worden aangemerkt. Verwijzing naar ABRS 28-06-2017, [ECLI:NL:RVS:2017:17247](#), r.o. 6.3. Omdat de omgevingsvergunning is verleend voor de bouw van een tijdelijk kinderdagverblijf met een ruimtebeslag van 402 m², zoals het college onbetwist heeft gesteld, is er in dit geval geen sprake van een zodanige stedelijke ontwikkeling.

[Naar inhoudsopgave](#)

Wabo

JnB 2025, 635

ABRS, 18-06-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:2729](#)

college van burgemeester en wethouders van Land van Cuijk.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo)

Besluit omgevingsrecht (Bor) bijlage II artikel 4

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. Weigering omgevingsvergunning bouw schuilstal. I.c. heeft de rechtbank terecht geoordeeld dat niet is voldaan aan de voorwaarden voor toepassing van de binnenplanse afwijkingsbevoegdheid en toepassing van artikel 4, aanhef en onderdeel 1 van bijlage II van het Bor niet mogelijk is. **VERTROUWENSBEGINSEL.** De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat het college zich redelijkerwijs op het standpunt heeft kunnen stellen dat het belang van appellant bij het bouwplan dat voorziet in een schuilstal, gelet op het belang dat gediend is met het naleven van de planregels en de Interim Omgevingsverordening van de provincie Noord-Brabant (IOV), onvoldoende gewicht in de schaal legt. Het opgewekte vertrouwen leidt dus niet tot het oordeel dat het college gebruik moest maken van zijn bevoegdheid om een omgevingsvergunning te verlenen. Onder meer is in aanmerking genomen dat het een toezegging betreft die in een vroeg stadium, namelijk ten tijde van een conceptaanvraag en derhalve nog voor de daadwerkelijke vergunningaanvraag, is gedaan.

JnB 2025, 636

Rechtbank Gelderland, 13-06-2025, [ECLI:NL:RBGEL:2025:4511](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Buren.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder a en c

WABO. HANDHAVING. UITVOERBAARHEID LAST. STIKSTOF. Last onder dwangsom plaatsen recreatieverblijven in de periode van oktober tot en met maart en invorderingsbesluit. De verleende omgevingsvergunning is seizoensgebonden en geldt van maart tot en met oktober. Verwijzing naar uitspraak Rechtbank Gelderland, 14-11-2023, [ECLI:NL:RBGEL:2024:7901](#). Het gaat hier niet om de realisatie van een project, maar om handhavend optreden van het college tegen een illegale situatie. De stikstofuitstoot is het directe gevolg van de verleende omgevingsvergunning en niet van de last onder dwangsom, omdat reeds op basis van de omgevingsvergunning de recreatieverblijven (jaarlijks) verwijderd en teruggeplaatst moeten worden. I.c. wordt geen aanleiding gezien anders te oordelen dan in genoemde uitspraak. Daar brengt de last onder dwangsom geen verandering in teweeg. De stikstofuitstoot van de verplaatsing van de recreatieverblijven leidt er niet toe dat de last onuitvoerbaar is. Ongegrond beroep.

JnB 2025, 637

Rechtbank Noord-Nederland, 13-06-2025, [ECLI:NL:RBNNE:2025:2344](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Westerveld.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder a, c en i, 2.10 lid 1, 2.12, eerste lid, onder a sub 1°

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.7

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. NATUURBESCHERMING. PROJECT.

Omgevingsvergunning nieuwbouw ligboxenstal. I.c. wordt geoordeeld dat gelet op hetgeen vergund is en hetgeen door eisers is aangevoerd, de activiteiten (monomestvergisting en houden van koeien in de nieuwe ligboxenstal) naar aard, tijd en afstand van elkaar zijn te onderscheiden en niet is gebleken van een onlosmakelijke samenhang tussen die activiteiten. Ook is onvoldoende onderbouwd dat de realisering van de ligboxenstal een noodzakelijke voorwaarde is om de monomestvergisting uit te voeren of vice versa. Het college heeft dan ook terecht de monomestvergisting en de nieuwe ligboxenstal voor het houden van koeien, niet aangemerkt als één project in de zin van de Wnb. **AANHAKEN.** Omdat vergunninghouder voor de nieuwbouw van de ligboxenstal bij het college van gedeputeerde staten voordat het besluit op de aanvraag om omgevingsvergunning is genomen, een aanvraag voor een Wnb-vergunning heeft ingediend, haakt de Wnb-vergunning, voor zover die voor de beoogde activiteit daadwerkelijk is vereist, in dit geval niet aan bij de omgevingsvergunning.

Jurisprudentie Wabo-milieu:

- Voorzieningenrechter Rechtbank Den Haag, 30-05-2025, [ECLI:NL:RBDHA:2025:9927](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB 2025, 638

MK Rechtbank Overijssel, 12-06-2025, [ECLI:NL:RBOVE:2025:3739](#)

college van gedeputeerde staten van Overijssel.

Habitatrichtlijn 6 lid 2

Wet natuurbescherming (Wnb) 5.4 lid 1, lid 2

NATUURBESCHERMING. NATUURVERGUNNING. INTREKKING. Weigering gedeeltelijke intrekking natuurvergunning. Natura 2000-gebied Vecht- en Beneden-Reggegebied.

Einduitspraak na twee tussenuitspraken. Gegronde beroep met instandlating rechtsgevolgen.

I.c. wordt geoordeeld dat het college zich op het standpunt heeft kunnen stellen dat ervan kan worden uitgegaan dat aan de instandhoudingsdoelstellingen van het Natura 2000-gebied kan worden voldaan als aannemelijk is dat een (blijvende) daling van stikstofdepositie op gebiedsniveau wordt gerealiseerd, zodat een dreigende verslechtering en/of verstoring met significante gevolgen voor soorten en habitattypen kan worden voorkomen. Het college heeft aannemelijk gemaakt dat met de bedrijfsbeëindigingen in het kader van de Lbv, de Lbv-plus en de MGA-I binnen afzienbare termijn een (blijvende) daling van stikstofdepositie op gebiedsniveau zal worden gerealiseerd. Het college heeft alsnog inzichtelijk gemaakt waarom de gedeeltelijke intrekking van de natuurvergunning geen deel hoeft uit te maken van de maatregelen die wel worden getroffen.

[...] 11. Naar het oordeel van de rechtbank heeft het college met de tweede aanvullende motivering, gelezen in combinatie met de eerste aanvullende motivering, alsnog inzichtelijk gemaakt met welke maatregelen anders dan gedeeltelijke intrekking van de natuurvergunning binnen een afzienbare termijn uitvoering wordt of zal worden gegeven aan de noodzakelijke daling van stikstofdepositie op het Natura 2000-gebied, zodat een dreigende verslechtering en/of verstoring met significante gevolgen voor soorten en habitattypen kan worden voorkomen. Daarom is deze intrekking niet nodig ter uitvoering van artikel 6, tweede lid, van de Hrl en heeft het college in redelijkheid kunnen weigeren om de natuurvergunning gedeeltelijk in te trekken op grond van artikel 5.4, tweede lid, van de Wnb. De rechtbank legt dit hierna uit.

[...] 11.4. De rechtbank is van oordeel dat het college zich, gelet op de in overweging 9.1 weergegeven motivering, op het standpunt heeft kunnen stellen dat ervan kan worden uitgegaan dat aan de instandhoudingsdoelstellingen van het Natura 2000-gebied kan worden voldaan als aannemelijk is dat een (blijvende) daling van stikstofdepositie op gebiedsniveau wordt gerealiseerd, zodat een dreigende verslechtering en/of verstoring met significante gevolgen voor soorten en habitattypen kan worden voorkomen.

11.4.1. Naar het oordeel van de rechtbank heeft het college dit standpunt kunnen baseren op de omstandigheid dat uit het beheerplan van het Natura 2000-gebied weliswaar blijkt dat een afname van de stikstofdepositie noodzakelijk is, maar dat daaruit niet eenduidig blijkt hoe groot en binnen welke termijn deze afname moet worden gerealiseerd.

11.4.2. De rechtbank stelt vast dat de door het college en eisers genoemde natuurdoelanalyse is vastgesteld op 28 maart 2023. Het door eisers genoemde advies van de Ecologische Autoriteit over deze natuurdoelanalyse is gegeven op 12 oktober 2023. Hieruit volgt dat deze analyse en dit advies nog niet beschikbaar waren op het moment van het nemen van het bestreden besluit. Reeds daarom is er geen aanleiding om te oordelen dat het college bij het nemen van dat besluit uit had moeten gaan van de doelstellingen die worden genoemd in die documenten.⁹ Daarbij komt dat ook uit de

natuurdoelanalyse niet eenduidig blijkt hoe groot en binnen welke termijn de afname van stikstofdepositie moet worden gerealiseerd. Bovendien zijn de effecten van de Lbv, Lbv-plus en MGA-1, die een belangrijke rol spelen in de motivering van het college, nog niet meegenomen in de natuurdoelanalyse en het advies van de Ecologische Autoriteit daarover.

11.4.3. De rechtbank is van oordeel dat uit het door eisers genoemde rapport van B-WARE niet kan worden afgeleid dat het college er niet van heeft kunnen uitgegaan dat aan de instandhoudingsdoelstellingen van het Natura 2000-gebied kan worden voldaan als aannemelijk is dat een (blijvende) daling van stikstofdepositie op gebiedsniveau wordt gerealiseerd. Daartoe overweegt de rechtbank dat in dit rapport vooral wordt ingegaan op de herstelbaarheid van de desbetreffende habitattypen in het algemeen en dat dit rapport niet ingaat op de staat van deze habitattypen in het betreffende Natura 2000-gebied.

11.4.4. De rechtbank concludeert dat ervan kan worden uitgegaan dat sprake is van een noodzakelijke daling van stikstofdepositie op het Natura 2000-gebied als aannemelijk is dat een (blijvende) daling van stikstofdepositie op gebiedsniveau wordt gerealiseerd door de wel getroffen passende maatregelen.

11.5. De rechtbank is van oordeel dat het college met de eerste en tweede aanvullende motivering aannemelijk heeft gemaakt dat met de bedrijfsbeëindigingen in het kader van de Lbv, de Lbv-plus en de MGA-1 binnen afzienbare termijn een (blijvende) daling van stikstofdepositie op gebiedsniveau zal worden gerealiseerd. Naar het oordeel van de rechtbank heeft het college in de eerste en tweede aanvullende motivering voldoende geconcretiseerd wat de effecten zullen zijn van de beëindiging van een groot aantal andere, in de omgeving van het Natura 2000-gebied gevestigde bedrijven in het kader van de Lbv, Lbv-plus en MGA-1. Naar het oordeel van de rechtbank heeft het college ervan kunnen uitgaan dat voldoende aannemelijk is dat deze bedrijven daadwerkelijk (gedeeltelijk) zullen worden beëindigd, nu daartoe reeds overeenkomsten zijn gesloten en in enkele gevallen de natuurvergunningen al zijn ingetrokken. Ook heeft het college in de tweede aanvullende motivering inzichtelijk gemaakt tot welke daling van de stikstofdepositie op het Natura 2000-gebied deze bedrijfsbeëindigingen zullen leiden, wanneer deze zullen plaatsvinden en vanaf wanneer daarvan dus gevolgen kunnen worden verwacht voor de natuurwaarden in het Natura 2000-gebied. Deze bedrijfsbeëindigingen in het kader van de Lbv, Lbv-plus en MGA-1 zullen tezamen uiteindelijk leiden tot een afname van stikstofdepositie op het Natura 2000-gebied van 43.928 mol N/ha/jaar. Een deel van deze depositieafname (van ten minste 7.562,71 mol N/ha/jaar) is nu reeds gerealiseerd. Daarnaast heeft het college naar het oordeel van de rechtbank aannemelijk gemaakt dat de totale daling van stikstofdepositie op het Natura 2000-gebied als gevolg van de genoemde regelingen waarschijnlijk nog groter zal zijn dan 43.928 mol N/ha/jaar. Naar het oordeel van de rechtbank is niet aannemelijk dat het gewijzigde kabinetsbeleid invloed zal hebben op de gevallen waarin al een overeenkomst is gesloten, laat staan op de gevallen waarin de vergunning al is ingetrokken. Hieruit volgt dat het college met de aanvullende motiveringen inzichtelijk heeft gemaakt met welke maatregelen anders dan gedeeltelijke intrekking van de natuurvergunning binnen afzienbare termijn uitvoering wordt of zal worden gegeven aan de noodzakelijke daling van stikstofdepositie op het Natura 2000-gebied.

11.6. Verder is de rechtbank, gelet op het voorgaande, van oordeel dat het college alsnog inzichtelijk heeft gemaakt waarom de gedeeltelijke intrekking van de natuurvergunning geen deel hoeft uit te maken van de maatregelen die wel worden getroffen. Naar het oordeel van de rechtbank heeft het college hierbij mede van belang kunnen achten dat de stikstofdepositie op het Natura 2000-gebied als gevolg van de melkrundveetak van het bedrijf (486 mol N/ha/jaar) relatief klein is (ongeveer 1%)

ten opzichte van de afname van de stikstofdepositie op dat gebied als gevolg van de bedrijfsbeëindigingen in het kader van de Lbv, Lbv-plus en MGA-1. Hieruit volgt dat de gedeeltelijke intrekking van de natuurvergunning niet binnen afzienbare termijn zou leiden tot een daling van stikstofdepositie.

11.7. De rechtbank concludeert dat de gedeeltelijke intrekking van de natuurvergunning niet nodig was ter uitvoering van artikel 6, tweede lid, van de Hrl. Dit betekent dat artikel 5.4, tweede lid, van de Wnb het college er niet toe verplichtte om de natuurvergunning gedeeltelijk in te trekken.

12. Daarnaast is de rechtbank van oordeel dat het college op grond van de tweede aanvullende motivering in redelijkheid heeft kunnen besluiten om geen gebruik te maken van de bevoegdheid om de natuurvergunning gedeeltelijk in te trekken op grond van artikel 5.4, eerste lid, aanhef en onder c of d, van de Wnb. Zij licht dit hierna toe.

[...] 12.5. Naar het oordeel van de rechtbank heeft het college in dit geval de rechtszekerheid van [bedrijf] en het vertrouwen dat [bedrijf] mocht ontlelen aan de onherroepelijke natuurvergunning zwaarder kunnen laten wegen dan de (natuur)belangen die zijn gemoeid met het gedeeltelijk intrekken van de vergunning. Naar het oordeel van de rechtbank hoefde het college in de omstandigheid dat de natuurvergunning is gebaseerd op een gebrekkige passende beoordeling geen directe aanleiding te zien om deze vergunning gedeeltelijk in te trekken. Het college heeft in dat kader groot belang kunnen hechten aan de omstandigheid dat de beëindiging van meerdere andere bedrijven in het kader van de Lbv, Lbv-plus en MGA-1 leidt tot een (blijvende) daling van stikstofdepositie. Met de gedeeltelijke intrekking van de natuurvergunning kan in verhouding tot die bedrijfsbeëindigingen slechts een kleine afname van stikstofdepositie op het Natura 2000-gebied worden gerealiseerd, waardoor de bijdrage aan de depositieafname slechts beperkt zou zijn. Ook het belang van de rechtszekerheid van [bedrijf] mocht daarbij een rol spelen. Hieruit volgt ook dat het college – anders dan eisers hebben gesteld – wel rekening heeft gehouden met het natuurbelang.

13. Dit brengt de rechtbank tot de conclusie dat de door eisers aangevoerde beroepsgronden en zienswijzen niet slagen en dat het college het in de tussenuitspraken geconstateerde gebrek met de eerste en tweede aanvullende motivering heeft hersteld. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB 2025, 639

CRvB, 04-06-2025, [ECLI:NL:CRVB:2025:895](#)

Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen (Uwv)

Wet arbeidsongeschiktheidsvoorziening jonggehandicapten (Wajong) 1a:5, 2

Beleidsregel verhoging uitkering bij hulpbehoevendheid van 23 oktober 2007 (Stcr. 2007, 241, laatstelijk gewijzigd op 13 juli 2010 (Stcr. 2010, 12828).

WAJONG. TOEKENNING WAJONG-UITKERING MET EEN VERHOGING TOT 85% WEGENS HULPBEHOEVENDHEID. Het Uwv heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat uit hoofde van een andere voorziening reeds in belangrijke mate in de behoefte aan oppassing en verzorging van appellant wordt voorzien. Aangevallen uitspraak bevestigd.

4.4. Tussen partijen staat vast dat appellant hulp nodig heeft bij alle of nagenoeg alle essentiële, dagelijks terugkerende levensverrichtingen en continue oppassing noodzakelijk is. In geschil is of sprake is van een andere voorziening waarmee reeds in belangrijke mate in de behoefte aan oppassing en verzorging van appellant wordt voorzien en of het Uwv hiermee terecht rekening heeft gehouden.

4.5. Het Uwv heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat uit hoofde van een andere voorziening reeds in belangrijke mate in de behoefte aan oppassing en verzorging van appellant wordt voorzien. Hierbij is van belang dat appellant een indicatiebesluit op grond van de Wlz heeft ontvangen voor het zorgprofiel 'Wonen met intensieve begeleiding, verzorging en gedragsregulering' en voor de aan hem te verlenen zorg gelden ontvangt uit een persoonsgebonden budget (pgb). Dat appellant niet in een instelling woont, maar thuis woont en (ook) vanuit huis zorg ontvangt, doet hier niet aan af. De moeder van appellant heeft desgevraagd ter zitting verklaard dat zij een financiële vergoeding uit pgb ontvangt ten behoeve van de zorg die appellant krijgt. Geoordeeld wordt dat in het geval van appellant sprake is van een situatie als bedoeld in artikel 2, tweede lid, van de Beleidsregel. Dat appellant daarnaast nog extra kosten zou hebben, nog daargelaten of die betrekking hebben op oppassing en verzorging, heeft appellant niet onderbouwd en leidt derhalve niet tot een ander oordeel.

4.6. Appellant heeft daarnaast een beroep gedaan op het gelijkheidsbeginsel. Het is daarom aan appellant om aannemelijk te maken dat het Uwv gelijke gevallen ongelijk behandelt. Hierin is appellant niet geslaagd. [...]

4.8. Gelet op het bovenstaande heeft de rechtbank op juiste gronden geoordeeld dat het Uwv de Wajong-uitkering van appellant terecht heeft verhoogd tot 85% van de grondslag. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Volksverzekeringen

JnB 2025, 640

MK CRvB, 27-05-2025, [ECLI:NL:CRVB:2025:883](#)

Raad van bestuur van de SvB.

Algemene Ouderdomswet (AOW)

Participatiewet (PW) 17, 18a

Aanvullende Inkomensvoorziening Ouderen (AIO)

AOW. AIO. SCHENDING INLICHTINGENPLICHT. BOETE. De SvB heeft aangetoond dat appellant de op hem rustende inlichtingenverplichting heeft geschonden door geen melding te maken van het vermogen van zijn echtgenote, waaronder de aankoop van de woning in Marokko door zijn partner. De door appellant genoemde omstandigheden brengen niet met zich dat sprake is van verminderde of sterk verminderde verwijtbaarheid. Het handelen of nalaten van een belangenbehartiger wordt in beginsel toegerekend aan degene die zijn zaken door die persoon laat waarnemen. Voor zover appellant door toedoen van zijn dochter en kleindochter geen mededeling heeft gedaan van het vermogen van zijn echtgenote, waaronder de aankoop van een woning in Marokko, komt dit dus voor zijn risico. Ook de overige door appellant genoemde omstandigheden maken niet dat de schending van de inlichtingenverplichting (sterk) verminderd verwijtbaar is. Het college is terecht uitgegaan van normale verwijtbaarheid. De boete is daarom evenredig.

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB 2025, 641

MK CRvB, 05-06-2025, [ECLI:NL:CRVB:2025:876](#)

college van burgemeester en wethouders van Halderberge.

Wet maatschappelijk ondersteuning 2015 (Wmo 2015) 1.1.1, 2.3.2, 2.3.5

WMO. PGB. "EIGEN KRACHT". Het college heeft onvoldoende onderzocht of, uitgaande van de hulpvraag en de vastgestelde beperkingen, bij appellante naast behandeling op grond van de Zvw nog behoefte bestaat aan individuele begeleiding. Het bestreden besluit is dan ook niet zorgvuldig voorbereid en het berust niet op een deugdelijke motivering. Aangevallen uitspraak vernietigd.

1.1. Appellante is bekend met een eetstoornis. Zij heeft zich bij het college gemeld voor een maatwerkvoorziening voor individuele begeleiding, te verstrekken in de vorm van een persoonsgebonden budget (pgb), op grond van de Wet maatschappelijke ondersteuning 2015 (Wmo 2015). Appellante krijgt vanuit Bodytalk, een organisatie gespecialiseerd in eetproblematiek, al ondersteuning. Zij wil voor deze ondersteuning een pgb ontvangen.

1.2. Appellante heeft op 22 september 2021 een aanvraag voor individuele begeleiding in de vorm van een pgb ingediend, voorzien van een pgb-plan.

1.3. Met een besluit van 24 november 2021 heeft het college de aanvraag van appellante afgewezen. [...]

4.2. Uit vaste rechtspraak van de Raad volgt op welke wijze het onderzoek naar maatschappelijke ondersteuning onder de Wmo 2015 moet plaatsvinden.[...]

4.3. Eén van de in 4.2 bedoelde andere mogelijkheden om de nodige hulp en ondersteuning te bieden is de zogenoemde 'eigen kracht'. Onder 'eigen kracht' wordt ook verstaan aanspraak maken op voorzieningen die op grond van een andere wettelijke regeling bestaan, waaronder de Zvw.[...]

4.4. Het college heeft onderzoek laten verrichten door SAP. Daarbij heeft het college onder meer aan SAP gevraagd of appellante is uitbehandeld en of behandeling van haar kan worden geleverd. In het medisch advies gaat SAP op die vragen in. De Raad ziet, net als de rechtbank, geen reden voor de conclusie dat het medisch advies niet zorgvuldig tot stand is gekomen, of dat het niet inzichtelijk of consistent is. In wat appellante heeft aangevoerd ziet de Raad geen reden voor twijfel aan de zorgvuldigheid en de inhoud van het medisch advies.

4.5. Het college heeft bij de besluitvorming echter ten onrechte volstaan met de verwijzing naar het medisch advies. Het college heeft namelijk onvoldoende onderzocht of, uitgaande van de hulpvraag en de vastgestelde beperkingen, bij appellante naast behandeling op grond van de Zvw nog behoefte bestaat aan individuele begeleiding. Het bestreden besluit is dan ook niet zorgvuldig voorbereid en het berust niet op een deugdelijke motivering.

4.6. Het college moet het in 4.5 bedoelde onderzoek alsnog verrichten en daarbij inventariseren of en, zo ja, bij welke concrete activiteiten, gericht op het bevorderen van de zelfredzaamheid en participatie, appellante mogelijk begeleiding nodig heeft en hoeveel tijd daarmee is gemoeid. Daarbij kan de concrete ondersteuning die appellante bij Bodytolk heeft gehad, worden betrokken. Daarmee is echter niet gezegd dat de omvang van de feitelijk door Bodytolk geboden ondersteuning ook de resultante van het te verrichten onderzoek zal zijn. Indien vastgesteld wordt dat inderdaad een ondersteuningsbehoefte voor individuele begeleiding bestaat en de omvang hiervan is vastgesteld, zal vervolgens nog moeten worden bepaald of deze ondersteuning in de vorm van een pgb kan worden verstrekt. Dit vergt een afzonderlijke beoordeling.

4.7. Hieraan voegt de Raad, mede naar aanleiding van wat ter zitting is besproken, nog het volgende toe. Appellante wil een pgb ontvangen om de kosten die zij bij Bodytolk heeft gemaakt te kunnen betalen. Appellante moet er rekening mee houden dat een (eventueel) te verstrekken maatwerkvoorziening voor individuele begeleiding in de vorm van een pgb mogelijk niet zal strekken tot volledige vergoeding van de door haar gemaakte kosten bij Bodytolk. Hierbij is ook van belang dat er maximale uurtarieven gelden bij de vaststelling van de hoogte van het pgb voor individuele begeleiding. Een deel van de gemaakte kosten zal daarom mogelijkerwijs voor rekening van appellante blijven. De Raad geeft partijen, mede gelet op het voorgaande, in overweging om met elkaar in gesprek te gaan om er samen uit te komen. [...]

4.8. Uit het voorgaande volgt dat aan het bestreden besluit een motiverings- en zorgvuldigheidsgebrek kleeft en dat het bestreden besluit daarom ten onrechte door de rechtbank in stand is gelaten. Dit betekent dat het hoger beroep slaagt en dat de aangevallen uitspraak zal worden vernietigd. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

AVG

JnB 2025, 642

MK ABRS, 18-06-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:2720](#)

minister van Financiën.

Algemene verordening gegevensbescherming (AVG) 15 lid 1

AVG. Inzage persoonsgegevens Fraude Signalering Voorziening (hierna: FSV). I.c. wordt geoordeeld dat de minister een volledig overzicht heeft gegeven van alle in de FSV verwerkte persoonsgegevens van [appellant]. Niet gebleken is dat de reactie van de minister onjuistheden bevat, of dat [appellant] in informatie die wel beschikbaar is, geen inzage heeft gekregen. Dat laatste geldt in het bijzonder ook voor de reden waarom [appellant] in de FSV is geregistreerd. Gelet op wat [appellant] aanvoert kan niet worden uitgesloten dat zijn etniciteit of achternaam een rol heeft gespeeld bij zijn registratie in de FSV. Als dat het geval zou zijn geweest is daarvoor geen rechtvaardiging te geven, zoals ook de minister heeft erkend. Dat voor [appellant] onverteerbaar is dat deze mogelijkheid niet is uit te sluiten is zeer invoelbaar. Hoe onbevredigend dat voor [appellant] ook is, daarvoor is in deze procedure geen oplossing te geven.

Besluit waarbij de minister het verzoek van [appellant] om inzage in zijn persoonsgegevens op grond van artikel 15 van de Algemene verordening gegevensbescherming (hierna: AVG) heeft ingewilligd. [...]

Beoordeling van het hoger beroep

7. De Afdeling is met de rechtbank van oordeel dat de minister een volledig overzicht heeft gegeven van alle in de FSV verwerkte persoonsgegevens van [appellant]. Zoals de rechtbank terecht heeft overwogen, is niet gebleken dat de reactie van de minister onjuistheden bevat, of dat [appellant] in informatie die wel beschikbaar is, geen inzage heeft gekregen. Dat laatste geldt in het bijzonder ook voor de reden waarom [appellant] in de FSV is geregistreerd.

7.1. De Afdeling is zich bewust van de redenen waarom [appellant] zijn verzoek heeft ingediend. De Afdeling begrijpt de zorgen van [appellant] dat zijn persoonsgegevens in de FSV zijn geregistreerd, uitsluitend op basis van zijn etniciteit of achternaam. De Afdeling heeft daarom de minister op de zitting indringend bevraagd over het vermeende institutionele racisme bij de registratie van personen in de FSV. De Afdeling heeft de minister de bevindingen van PwC voorgehouden, waarin wordt gewezen op query's waar analisten van de Belastingdienst gebruik van maakten bij de detectie van fraudesignalen, waarin onderscheid is gemaakt op basis van persoonskenmerken zoals afkomst en nationaliteit. De minister heeft op de zitting erkend dat bij de detectie van mogelijke fraudesignalen in sommige gevallen persoonsgegevens zoals nationaliteit, herkomst en giften aan religieuze instellingen zijn gebruikt als indicatoren voor onregelmatigheden in belastingaangiften. Daarbij heeft de minister zich op het standpunt gesteld dat zulke gevallen niet structureel hebben plaatsgevonden, namelijk alleen als een individuele medewerker op basis van een dergelijk kenmerk aanleiding heeft gezien om iemand in de FSV te registreren. Daarbij was geen sprake van monitoring en werd ook niet bijgehouden wat de aanleiding van opnemingen was. De aanleiding is dan ook niet in alle gevallen op te maken uit het signaal. De Afdeling moet vaststellen dat niet controleerbaar is in hoeveel gevallen en wanneer sprake is geweest van registratie op basis van herkomst, nationaliteit of

etniciteit. De verschillende onderzoeken die naar de FSV zijn verricht hebben daarover geen duidelijkheid verschaft.

7.2. Zoals de minister in zijn besluitvorming en op de zitting bij de Afdeling heeft toegelicht, staan de persoonsgegevens van [appellant] in de FSV omdat deze rechtstreeks zijn overgenomen uit Dagboek PIT. In Dagboek PIT werd de aanleiding voor de registratie van een signaal niet bijgehouden. Er is niet uit de FSV af te lezen wat de reden is geweest om de gegevens van [appellant] daarin op te nemen. De minister heeft de correctie van de belastingaangifte van [appellant] over het jaar 2004 als mogelijke reden gegeven voor de opname van zijn gegevens in de FSV. Die reden is echter niet met zekerheid vast te stellen omdat de redenen voor opname niet werden bijgehouden. Gelet op wat [appellant] aanvoert kan niet worden uitgesloten dat zijn etniciteit of achternaam een rol heeft gespeeld bij zijn registratie in de FSV. Als dat het geval zou zijn geweest is daarvoor geen rechtvaardiging te geven, zoals ook de minister heeft erkend. Dat voor [appellant] onverteerbaar is dat deze mogelijkheid niet is uit te sluiten is zeer invoelbaar.

7.3. Hoe onbevredigend dat voor [appellant] ook is, daarvoor is in deze procedure geen oplossing te geven. De minister hoeft niet op grond van het inzageverzoek van [appellant] nog verder onderzoek te doen naar de reden van zijn registratie in de FSV. De minister heeft de persoonsgegevens van [appellant] die in de FSV waren opgenomen verstrekt, en vermeld dat de verwerkingsdoeleinden voortvloeien uit het toezicht dat gepaard gaat met de wettelijke taken van de Belastingdienst, namelijk het heffen, uitkeren, innen, uitoefenen van goederentoezicht en het opsporen van delicten die met die taken samenhangen. Wat er van de rechtmatigheid van de verwerking van de gegevens van [appellant] met het oog op die doeleinden ook zij, aanwijzingen dat er nog meer informatie beschikbaar is over de reden waarom hij in de FSV is opgenomen, zijn er niet, zodat een nadere opdracht aan de minister op dat punt niet zinvol is. De rechtbank heeft bij deze stand van zaken terecht geoordeeld dat de minister aan het inzageverzoek van [appellant] heeft voldaan. Het betoog slaagt niet. [...]

Zie ook de uitspraak van dezelfde datum inzake nr. [ECLI:NL:RVS:2025:2730](#) en de samenvatting daarvan onder het kopje “Algemeen bestuursrecht”.

Bij deze uitspraken is een [persbericht](#) (“Twee uitspraken over gevolgen registratie in Fraude Signalering Voorziening van de Belastingdienst”) uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bibob

JnB 2025, 643

MK ABRS, 21-05-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:2294](#)

college van burgemeester en wethouders van Breda en [appellant], wonend te Breda, appellanten.
Wet bevordering integriteitsbeoordelingen door het openbaar bestuur (Wet Bibob) 31

BIBOB. NTB. TERMIJN. Dwangsom wegens niet tijdig beslissen. Uit artikel 31 Wet Bibob volgt niet dat ook een door de rechter gegeven beslistermijn wordt opgeschort door een adviesaanvraag aan het LBB. Artikel 31 van de Wet Bibob spreekt slechts van een "wettelijke termijn". Het betoog van het college, dat deze lezing van artikel 31 van de Wet Bibob zou leiden tot extra gerechtelijke procedures, wordt niet gevolgd. Ten eerste zal een nieuw advies van het LBB niet altijd nodig zijn om een nieuw besluit te kunnen nemen. Bovendien kan het bestuursorgaan, als het voornemens is om een nieuwe adviesaanvraag te doen als een nieuw besluit moet worden genomen, dit ter zitting aan de rechter meegeven. De rechter kan daar dan rekening mee houden bij het stellen van een nieuwe beslistermijn. I.c. heeft de rechtbank terecht geoordeeld dat het college de beslistermijn heeft overschreden en een dwangsom van €1.442,00 heeft verbeurd.

[Naar inhoudsopgave](#)

Open overheid

JnB 2025, 644

MK Rechtbank Gelderland, 13-06-2025, [ECLI:NL:RBGEL:2025:4633](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Wet open overheid (Woo) 4.6

WOO. VERZOEK. ANTI-MISBRUIK. Buiten behandeling stellen Woo-verzoek met toepassing van art. 4.6 van de Woo. I.c. wordt geoordeeld dat de staatssecretaris niet te laat toepassing heeft gegeven aan de antimisbruikbepaling. De staatssecretaris heeft in dit geval een onderzoek ingesteld met het doel om vast te stellen of eiser kennelijk een ander doel heeft dan het verkrijgen van publieke informatie. Omdat pas na het afsluiten van dat onderzoek volgens de staatssecretaris was gebleken dat sprake was van een oneigenlijk verzoek en daarop de beslissing is genomen valt deze binnen de reikwijdte van artikel 4.6 van de Woo en is dus niet te laat genomen. Gelet op omstandigheden die zien op de verandering in het gedragspatroon van eiser heeft de staatssecretaris i.c. onvoldoende gemotiveerd dat artikel 4.6 van de Woo in dit geval tegengeworpen kan worden. De staatssecretaris mocht niet afzien van het horen op het bezwaar van eiser, maar aan de omstandigheid dat de staatssecretaris in bezwaar heeft verzuimd om de stukken naar eiser te sturen, worden geen gevolgen verbonden. Gegrond beroep.

[Naar inhoudsopgave](#)

Verkeer

JnB 2025, 645

MK ABRS, 18-06-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:2727](#)

Dienst Wegverkeer (hierna: RDW).

Verordening (EU) 2018/858 46

Wegenverkeerswet 1994 22

WEGENVERKEERSWET. KENTEKENBEWIJS. Buiten behandeling stellen aanvraag om afgifte van een Nederlands kentekenbewijs. Het Verenigd Koninkrijk heeft de EU als gevolg van de Brexit per 31 januari 2020 verlaten. Dat neemt niet weg dat de individuele goedkeuring voor het voertuig, zoals blijkt uit het registratiecertificaat, op 1 februari 2017 is verleend toen het Verenigd Koninkrijk nog lid van de EU was. Daarom gaat het om een individuele goedkeuring die is afgegeven door een goedkeuringsinstantie van een andere lidstaat. De latere terugtrekking van het Verenigd Koninkrijk uit de EU maakt dat niet anders. Voor dit oordeel wordt steun gevonden in het arrest van het Hof van Justitie van 4 oktober 2024, [ECLI:EU:C:2024:845](#), overweging 44, en de daar aangehaalde conclusie van advocaat-generaal De la Tour van 7 mei 2024, [ECLI:EU:C:2024:385](#), overwegingen 45 en 46. De RDW had rekening moeten houden met de individuele goedkeuring voor het voertuig die door het Verenigd Koninkrijk is verleend. Zonder nadere toelichting, die vooralsnog ontbreekt, valt niet in te zien waarom het voertuig als gevolg van de Brexit alsnog moet voldoen aan de toelatingseisen voor voertuigen van buiten de EU. Hierbij is van belang dat de RDW niet heeft gesteld dat hij redelijke gronden heeft om aan te nemen dat de toepasselijke voorwaarden uit het Verenigd Koninkrijk, op basis waarvan het voertuig is goedgekeurd, niet gelijkwaardig zijn aan de eigen voorschriften of dat het voertuig niet aan die voorschriften voldoet. Het besluit bevat ook op dit punt een motiveringsgebrek.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB 2025, 646

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam, 11-06-2025, [ECLI:NL:RBDHA:2025:10083](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 29 lid 1 a b

Richtlijn 2013/32/EU 10 lid 3 b lid 4, 46 lid 3

Richtlijn 2011/95/EU 15 c

Handvest van de grondrecht EU 47

EVRM 6, 13

ASIEL. Geheime ambtsberichten Jemen. Afwijzing asielaanvraag is onvoldoende zorgvuldig tot stand gekomen en ondeugdelijk gemotiveerd. Daarbij komt dat het bestreden besluit en het beleid waarop het is gebaseerd, oncontroleerbaar zijn, omdat deze zijn gebaseerd op geheime stukken. Dat is in strijd met nationale wet- en regelgeving en het Unierecht.

Bij deze uitspraak is een [nieuwsbericht](#) (Geheime ambtsberichten Jemen maken afgewezen asielaanvraag oncontroleerbaar) uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB 2025, 647

HvJEU (Tiende kamer), 19-06-2025, [ECLI:EU:C:2025:461](#)

Darvate.

Richtlijn 2016/801 34 lid 5

STUDIERICHTLIJN. Beroep tegen het besluit tot afwijzing van de aanvraag tot toelating tot het grondgebied van een lidstaat voor studiedoeleinden. Grondrecht op een doeltreffende voorziening in rechte.

Het Hof (Tiende kamer) verklaart voor recht:

Artikel 34, lid 5, van richtlijn (EU) 2016/801 [Studierichtlijn], gelezen in het licht van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie,

moet aldus worden uitgelegd dat het met betrekking tot de vordering waarmee een onderdaan van een derde land, om de rechten te doen gelden die hij ontleent aan artikel 5, lid 3, van deze richtlijn, wil opkomen tegen het besluit van de bevoegde instanties tot afwijzing van zijn aanvraag tot toelating tot het grondgebied van de betrokken lidstaat voor studiedoeleinden, niet vereist dat:

- die derdelander toegang heeft tot een uitzonderlijke beroepsprocedure die met spoed moet worden behandeld wanneer, hoewel hij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd, de inachtneming van de termijnen voor de gewone procedure voor toetsing van dat besluit het verloop van zijn studie zou kunnen belemmeren;
- de aangezochte rechter in het kader van een dergelijke uitzonderlijke beroepsprocedure bevoegd is om in voorkomend geval voorlopige maatregelen te gelasten, met name om de bevoegde

instanties te verplichten een nieuw besluit te nemen met het oog op de afgifte van de aangevraagde verblijfsvergunning voor studiedoeleinden, en

– de rechter bij wie beroep tegen dat besluit is ingesteld, bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van deze instanties of om een nieuw besluit te nemen.

De voorwaarden waaronder het beroep tegen een besluit van de bevoegde instanties tot afwijzing van een verzoek om toelating tot het grondgebied van een lidstaat voor studiedoeleinden wordt uitgeoefend en waaronder in voorkomend geval het na afloop daarvan gewezen vonnis wordt uitgevoerd, moeten evenwel van dien aard zijn dat binnen een korte termijn een nieuw besluit kan worden genomen dat in overeenstemming is met de beoordeling in het vonnis waarbij de nietigverklaring is uitgesproken, zodat de voldoende zorgvuldige onderdaan van een derde land de volle werking kan genieten van de rechten die hij aan die richtlijn ontleent.

[Naar inhoudsopgave](#)